

Imamo podršku roditelja, zato jer oni razumju šta rukomet znači njihovoj deci i to da u klubu „klicni“ mogu, osim rukometnih, naučiti i neka druga životna pravila“.

Bez obzira na ograničenja koja imaju, u klubu kažu da se „neće smisliti“ dok u Školi ne bude 1000 mladih rukometaša.

Trainer kadetskog tima, jedne od najkvalitetnijih klupskih selekcija, Igor Slav Petrović, poricao ran je da prisustvuju utakmicama njegovih palana. Posmatrali smo „stad“ „Studentskog“ sa starim evlalom, ekipom „Vukovaca“, u prepoznatljivoj BASK „ovoj „Maloj areni“, na Carevoj Čapriji. Igračima rukometna predstava, iznosi dužni, uigrane akcije, potezi na kojima bi porazideli i seniori... Na kraju - pobeda „Studentskog“, aplauzi publike, ali i vitezski pozdrav „lutih gostovnika“.

Istorititi smo priliku za kraji razgovor sa najboljim akterom meča, in- godišnjem Milosom Mihaljevićem:

- Treća igra i golovi na odlučili utakmica. Kakav je tvoj komentar?

„Drago mi je zbog dobre igre, ali mi je najvažnije to što smo pobedili. Nabitno je lo je bio najbolji. Najedini su u rukometu nije deo samo jednog igrača. Danas je bio moj dan, prošli put je najbolji bio Nemani, protiv „Zvezde“ - Pija i Rastić... Pobedili smo kao tim. Iko je i kada izgubimo.“

Bez obzira na ograničenja koja imaju u klubu se nadaju da će imati hiljadu dečaka

Prvotimni treneri tima

- Kakvi su ti rukometni planovi?

„Mnogo volim rukomet i hoću dugo da igram. Svaka utakmica mi je novi izazov i ne razmišljam mnogo o tome da li ću, nekad, biti superligaški igrač i reprezentativac, jer to zavisi od mnogo čega. U Srbiji ima mnogo dobrih rukometaša mojih godina. Tražim se da dostignem one koji su bolji, ali ne po svaku cenu. Rukomet mi već sada puno znači, zbog sportskog nadmetanja i zbog prijatelja u mom, ali i u drugim klubovima.“

- Prošli godine si, sa samo 15 godina, bio najmlađi igrač u Srbiji koji je nastupao za neki seniorski tim. I u ovoj sezoni, sa nekoliko svojih vršnjaka, igraš za prvi tim u drugoligaškom rangu. Kako izgleda na kraju sa mnogo starijima od sebe?

„Za naše klubove i nadpodavanje, puno rani znače nastupi u prvom timu, posebno zato što se u Drugoj ligi igra odličan rukomet. Kada dobijemo priliku da odemo u igru, trudimo se da se ne primeti da smo „klicni“. Nije lako - igra se mnogo čvrsto, brže i uz više oltih duela nego u kadetskim mečevima. Ipak, po komentarnu osena i godinašica, čini mi se da ovo nije samo naše „kaljenje“, već da smo i kadetski ekipi. U svakom slučaju, uca i volje imamo dovoljno.“

- Imati li rukometne uzore?

„Jako igram na porici keta, od otevljavaju me Balke i Karaburja. Gledao sam i snimke ranijih slavanih generacija. Isaković je bio čudo, kao i Čestlarić, Vujović i cela njihova generacija. Veliko bih kada bio mo potpuno imali reprezentaciju takvog kvaliteta.“

- Kakav ti učitelj? Može li škola i sport?

„Ja nisam nikakvih problema da uklopim Školu i rukomet. Imam u Treću beogradsku i do sada sam bio odličan učenik. Meni je, zapravo, čudno što se jako malo mojih drugova i drugarica bavi sportom. Razlog sigurno nije u tome što bi ih sport oteo u učenja. I moji drugovi u „Studentskom“ su uglavnom dobri žaci.“

Trba li, pose ovakvo priče u uspešnom „evlalom - velikom“ klubu i dalje svu pažnju posvetiti samo vrhunskom, profesionalnom sportu? Znamo li koliko lepote, uzbuđenja i zadovoljenja ima na „malim“ sportskim terenima? Da li sport treba ostati samo na krupne kampiona, svetska prvenstva, green-slovoe...? Razumemo li šta jedan „Studentski grad“ i stotine sličnih amaterskih klubova znače za održavanje i budućnost našeg društva i srpskog sporta?

Dok možda od nas ne razmišlji o ovim pitanjima, poslušimo „Studentskom“ sve najbolje!